

2006/01812
Rechtbank Haarlem

Awb 6:17

Naheffingsaanslag niet op juiste wijze bekendgemaakt

Toelichting staatssecretaris van 22 januari 2008, nr. DGB 2008-54, n.a.v. uitspraak rechtbank Haarlem van 14 december 2007, nr. 2006/01812

De inspecteur heeft op 31 augustus 2004 aan firma X (belanghebbende) een naheffingsaanslag loonbelasting opgelegd. Hiertegen wordt op 1 november 2004 bezwaar gemaakt. De inspecteur verklaart dit bezwaar bij besluit van 12 december 2004 niet-ontvankelijk, waartegen X op 19 januari 2006 beroep aantekent. De rechtbank verklaart dit beroep op 28 augustus 2006 ongegrond wegens overschrijding van het bezwaartermijn. Op 2 oktober 2006 komt X in verzet.

In geschil is of de inspecteur het primaire besluit van 31 augustus 2004 naar de (toenmalige) gemachtigde van de firma had moeten zenden dan wel of de inspecteur kon volstaan met toezending van die beslissing aan X, zoals hij had gedaan. Daar komt nog bij dat het adres van X onjuist was.

Rechtbank

Gelet op hetgeen door partijen ter zitting is verklaard, kon de inspecteur op 31 augustus 2004 niet aannemen dat de betreffende gemachtigde niet meer als zodanig voor X optrad. Volgens de rechtbank mocht X erop vertrouwen dat, gezien de eerdere handelwijze en correspondentie, zou worden voortgebouwd op dezelfde betrekking en kon de inspecteur niet zonder nadere verificatie aannemen dat de gemachtigde die geruime tijd als zodanig optreedt niet langer als zodanig optreedt. Art. 6:17 Awb is derhalve geschonden.

De rechtbank concludeert dat het primaire besluit van 31 augustus 2004 niet op de juiste wijze is bekendgemaakt. Daarmee komt ook vast te staan dat het bestreden besluit geen stand kan houden. Het verzet is gegrond. De inspecteur zal een nieuw besluit op het bezwaarschrift van 1 november 2004 moeten nemen.

De staatssecretaris laat weten dat hij afziet van het instellen van beroep in cassatie. Ter toelichting deelt hij het volgende mee.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de naheffingsaanslag niet op de juiste wijze bekend is gemaakt. De uitspraak van de rechtbank is niet helder voor wat betreft de onderbouwing van dit oordeel. De rechtbank lijkt belang te hechten aan het feit dat de inspecteur de naheffingsaanslag niet naar de toenmalige gemachtigde heeft gezonden, maar lijkt tevens van oordeel te zijn dat de naheffingsaanslag niet naar het juiste adres van X zou zijn gezonden.

Indien de rechtbank van oordeel zou zijn dat de inspecteur een naheffingsaanslag (ook) naar de gemachtigde dient te sturen, dan getuigt dit oordeel van een onjuiste rechtsopvatting. Voor een dergelijk oordeel zou slechts grond zijn indien X daar uitdrukkelijk om heeft verzocht, maar daarvan is in het onderhavige geval geen sprake (zie o.a. Hoge Raad 5 maart 2004, nr. 39 245, BNB 2004/200*). Dit sluit overigens niet uit dat onder omstandigheden een zorgvuldige behandeling de inspecteur verplicht de gemachtigde op de hoogte te stellen van het feit dat een naheffingsaanslag is opgelegd (zie Hoge Raad 11 april 2003, nr. 37 605, BNB 2003/204*). Indien dat het geval is en de inspecteur dat heeft verzuimd, kan sprake zijn van een verschoonbare termijnoverschrijding als bedoeld in art. 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Of van een dergelijke situatie in deze zaak sprake is, heeft de rechtbank niet vastgesteld.

De rechtbank lijkt ook ervan uit te gaan dat de naheffingsaanslag naar een verkeerd adres is gezonden. De rechtbank stelt echter niet vast aan wie dit is te wijten. Verkeerde adressering kan slechts een rol spelen indien dit te wijten is aan de inspecteur. Dit kan het geval zijn indien X tijdig een adreswijziging heeft

doorgegeven, maar de inspecteur desondanks de naheffingsaanslag naar het oude adres stuurt. Partijen verschillen van mening over de vraag of X de inspecteur tijdig in kennis heeft gesteld van een adreswijziging. De rechtbank had dan ook een oordeel moeten geven of X voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat reeds voorafgaand aan het opleggen van de naheffingsaanslag een adreswijziging was doorgegeven. De verwijzing naar een mogelijke brief van 5 oktober 2004 is niet relevant, aangezien die mogelijke brief dateert van na het opleggen van de naheffingsaanslag.

Tevens oordeelt de rechtbank dat art. 6:17 van de Awb is geschonden. Ook dit oordeel is onjuist. Aangezien het in casu gaat om het opleggen van de naheffingsaanslag, kan deze bepaling geen rol spelen.

Tegelijkertijd met het opleggen van de naheffingsaanslag heeft de inspecteur een beschikking genomen op grond waarvan een boete wordt opgelegd. Het bezwaarschrift is mede daartegen gericht. Op grond van o.a. het arrest Hoge Raad 22 juni 1988, nr. 24 998, BNB 1988/292* heeft ten aanzien van de boetebeschikking te gelden dat wanneer de belastingplichtige stelt dat het te laat in bezwaar gaan niet is te wijten aan een hem toerekenbare omstandigheid en daarover geen zekerheid kan worden verkregen, de niet-ontvankelijkheid achterwege blijft. Aangezien in het onderhavige geval X stelt dat reeds eerder een adreswijziging is doorgegeven en voorts stelt dat er binnen de bezwaartermijn een bezwaarschrift is ingediend door de toenmalige gemachtigde en daarover geen zekerheid kan worden verkregen, dient de inspecteur te bewijzen dat deze stellingen van X onjuist zijn. Gelet op hetgeen daarover is aangevoerd, kan mijns inziens worden geconcludeerd dat dit bewijs niet is geleverd. Dit betekent dat ten aanzien van de boetebeschikking de rechtbank de zaak in ieder geval terecht heeft terugverwezen naar de inspecteur, wat er ook zij van de motivering van de rechtbank.

Ten aanzien van de materiële heffing geldt het vorenstaande niet. Ik ben van oordeel dat onder het regime dat geldt met ingang van 1 januari 1998 partiële niet-ontvankelijkheid mogelijk is (zie ook de conclusie van Advocaat-generaal Niessen van 7 oktober 2005, nrs. 39 292, 39 997 en 39 998, BNB 2006/247-249). Het instellen van beroep in cassatie zal er naar alle waarschijnlijkheid toe leiden dat de zaak wordt verwezen naar een andere rechter. Die zal dan moeten beoordelen of X tijdig een adreswijziging heeft verzonden, of dat er binnen de bezwaartermijn door de toenmalige gemachtigde een pro forma bezwaarschrift is ingediend, of dat de zorgvuldigheid meebrengt dat de inspecteur de toenmalige gemachtigde op de hoogte had moeten stellen van het feit dat een naheffingsaanslag is opgelegd. Over al deze vragen is de uitkomst onzeker. Het is dan ook denkbaar dat de verwijzingsrechter te zijner tijd alsnog beslist dat de zaak moet worden terugverwezen naar de inspecteur voor een inhoudelijke behandeling van de zaak.

Gelet op deze onzekerheden alsmede het feit dat voor de boetebeschikking de zaak toch al door de inspecteur opnieuw moet worden beoordeeld, acht ik het niet opportuun deze zaak aan de Hoge Raad voor te leggen. Dit betekent dat wordt berust in de uitspraak van de rechtbank waarbij de inspecteur wordt opgedragen een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift van 1 november 2004.